

Openbaar Ministerie

College van Procureurs-Generaal

Voorzitter

Postbus 20305 2500 EH Den Haag

Ministerie van Veiligheid en Justitie

Postbus 20301
2500 EH 'S GRAVENHAGE

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 (0)70 339 96 00
telefax +31 (0)70 339 98 51

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
E-mail
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Onderwerp

Wetenschappelijk Bureau Openbaar Ministerie

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen

21 oktober 2015

Advies conceptwetsvoorstel implementatie richtlijn
Europees onderzoeksbevel

Geachte mevrouw Van D . . ,

Bij brief van 12 augustus 2015 hebt u, namens de Minister van Veiligheid en Justitie, het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over het conceptwetsvoorstel implementatie richtlijn Europees onderzoeksbevel met de daarbij behorende memorie van toelichting.

De Europese Raad heeft er in 2009 op gewezen dat het bestaande instrumentarium op het gebied van kleine rechtshulp een fragmentarisch geheel vormt. Een nieuwe aanpak is voorgesteld, gebaseerd op het beginsel van wederzijdse erkenning, maar waarbij ook rekening is gehouden met de flexibiliteit van het klassieke stelsel van wederzijdse rechtshulp. Met de totstandkoming van de richtlijn 2014/41/EU van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken (hierna 'de richtlijn') wordt beoogd een nieuwe, makkelijk toepasbare, efficiënte, maar ook evenwichtige regeling voor de kleine rechtshulp voor de lidstaten in de Europese Unie te realiseren. Met het onderhavige wetsvoorstel wordt de richtlijn in de Nederlandse wetgeving geïmplementeerd.

Het College heeft met belangstelling kennis genomen van het conceptwetsvoorstel Europees onderzoeksbevel (EOB) en is gaarne bereid daarover te adviseren.

Alvorens op het wetsvoorstel in te gaan vraagt het College aandacht voor de te verwachten extra werklast die het EOB voor het openbaar ministerie met zich mee kan brengen. Op dit moment is nog niet met zekerheid te zeggen of en in welke mate het

20151023, 004 09:46 0006

EOB extra werklust met zich mee zal brengen. Enerzijds kan worden verwacht dat door de lidstaten meer bevelen worden ingestuurd, nu Nederland in beginsel aan een EOB moet voldoen. Nederland kan een EOB niet weigeren op grond van bijvoorbeeld een tekort aan capaciteit of een gebrek aan prioriteit in ons eigen vervolgingsbeleid. Anderzijds is Nederland op basis van de huidige geldende verdragen en Europese overeenkomsten ook thans gehouden aan een rechtshulpverzoek afkomstig van een van de lidstaten te voldoen. En wellicht heeft ook het karakter van een "bevel" in plaats van het "verzoek" invloed op de instroom van Europese onderzoeksbevelen. Het College adviseert om op korte termijn een nulmeting te verrichten om de hoeveelheid inkomende justitiële rechtshulpverzoeken uit EU-lidstaten inzichtelijk te maken. Na het vaststellen van de nulmeting wordt het mogelijk om vanaf de inwerkingtreding van het EOB (mei 2017) feitelijk te constateren of er inderdaad een toename van bevelen uit EU-lidstaten heeft plaatsgevonden en te beoordelen welke budgettaire en capacitaire consequenties daaraan voor de politie en het openbaar ministerie moeten worden verbonden.

Daarnaast merkt het College op dat nu al met een grote mate van zekerheid kan worden gezegd dat het EOB een forse lastenverzwaring tot gevolg zal hebben voor de administratie van de IRC's. Dat wordt veroorzaakt doordat er veel informatieverplichtingen voortvloeien uit de Richtlijn, in combinatie met termijnen. Uiteraard zijn deze informatieverplichtingen en termijnen ook opgenomen in het wetsvoorstel. Voorts betekenen de verschillende vormen van overleg voor de IRC-officier van justitie een aanmerkelijke uitbreiding van de werklust. De inkomende rechtshulp is in Nederland vier keer zo groot als de uitgaande rechtshulp. Dat maakt de uitvoering van het EOB met de huidige capaciteit uiterst kwetsbaar. Het College gaat ervan uit dat voor deze taak extra capaciteit zal moeten worden ingezet. Het College maakt daarom nadrukkelijk het voorbehoud dat als blijkt dat transitiekosten en extra investeringen noodzakelijk zullen zijn, deze niet gedragen kunnen worden door het huidige budget van het openbaar ministerie.

Het wetsvoorstel

Artikel 5.4.10 (rechtsmiddelen)

Artikel 5.4.10 schrijft voor dat de betrokkene bij wie in het kader van de uitvoering van een verzoek om rechtshulp voorwerpen in beslag zijn genomen, dan wel gegevens zijn gevorderd, in kennis wordt gesteld van zijn bevoegdheid om binnen veertien dagen na kennisgeving een klaagschrift ingevolge artikel 552a Sv in te dienen bij de rechtbank. De kennisgeving kan achterwege blijven indien de autoriteiten van verzoekende staat gemotiveerd hebben verzocht om geheimhouding van het verzoek om rechtshulp. Het College heeft ernstige bezwaren tegen de wijze waarop dit artikel is vormgegeven.

De bezwaren van het College richten zich op twee onderdelen. In de eerste plaats het voorschrift dat de kennisgeving van de bevoegdheid een klaagschrift in te dienen alleen achterwege blijft indien de uitvaardigende staat gemotiveerd heeft verzocht om geheimhouding van het bevel. In de tweede plaats op het voorschrift dat de kennisgeving niet alleen na een inbeslagneming van voorwerpen moet worden gedaan, maar ook na een vordering van gegevens.

De eerstgenoemde regeling heeft tot gevolg dat van uitvaardigende staten wordt verlangd dat zij uit zichzelf gemotiveerd aangeven of geheimhouding noodzakelijk is. Bij gelegenheid van de advisering over het wetsvoorstel herziening regeling internationale samenwerking in strafzaken heeft het College zich met betrekking tot een vergelijkbare regeling op het standpunt gesteld dat de voorgestelde regeling voor de rechtsmiddelen zich niet verdraagt met de huidige praktijk van het internationale rechtshulpverkeer omdat ernstig inbreuk wordt gemaakt op het uitgangspunt van geheimhouding van strafrechtelijke onderzoeken.¹

Staten die andere staten om hulp verzoeken bij strafrechtelijke onderzoeken gaan ervan uit dat deze uitvoerende staten, voor zover van toepassing en voor zover mogelijk, geheimhouding in acht zullen nemen. Uiteraard zal in een aantal gevallen de verdachte of een andere betrokkene door de uitvoering op de hoogte komen van het Europees onderzoeksbevel, bijvoorbeeld doordat bij hem goederen in beslag worden genomen. Het verlenen van de gevraagde bijstand is dan niet mogelijk zonder dat de betrokkene ervan weet. Maar in andere gevallen, veelal bij het vorderen van gegevens, komt de verdachte of een andere betrokkene vooralsnog niet op de hoogte van het Europees onderzoeksbevel. In de meeste gevallen is dat ook niet de bedoeling omdat het opsporingsonderzoek in de uitvaardigende staat nog in volle gang is. Of er wordt informatie gevraagd juist met de bedoeling om strafbare feiten te voorkomen. Dat een verdachte niet ontijdig op de hoogte komt van de toepassing van bepaalde opsporingsbevoegdheden is inherent aan de aard van de opsporing. Door de betrokkene in kennis te stellen van zijn bevoegdheid een klaagschrift in te dienen wordt hij tevens in kennis gesteld van het feit dat een ander land een Europees onderzoeksbevel heeft uitgevaardigd. Het zal duidelijk zijn dat dit ertoe kan leiden dat opsporingsonderzoeken in andere lidstaten daardoor ernstige schade kunnen ondervinden.

Bij de uitwerking in artikel 5.4.10 van het wetsvoorstel wordt geen acht geslagen op een belangrijk uitgangspunt dat is opgenomen in het derde lid van artikel 14 van de richtlijn. Deze bepaling schrijft namelijk voor dat "indien de geheimhouding van een onderzoek daardoor niet in gedrang komt (...) de staten (krachtens artikel 19, lid 1)

¹ Brief van het College van procureurs-generaal aan de Minister van Veiligheid en Justitie, d.d. 26 juni 2015, kenmerk WBOM/17286

passende maatregelen [nemen] voor rechtsbescherming". Met andere woorden, het uitgangspunt is dat uitvoerende staten geheimhouding betrachten en dat zij slechts in rechtsbescherming voorzien voor zover de geheimhouding daardoor niet in het gedrang komt. In artikel 19 van de richtlijn wordt vervolgens een aantal essentiële uitgangspunten geformuleerd. Er wordt voorgeschreven dat de uitvaardigende autoriteiten en de uitvoerende autoriteiten bij de tenuitvoerlegging van een Europees onderzoeksbevel de geheimhouding van het onderzoek voldoende in acht dienen te nemen. Daarbij dient ingevolge het tweede lid de uitvoerende staat overeenkomstig zijn nationale recht de geheimhouding te garanderen van de feiten en de inhoud van het Europees onderzoeksbevel. En een heel concreet voorschrift is dat in het geval de uitvoerende autoriteit niet in staat is aan de geheimhoudingsplicht te voldoen, dit moet worden gemeld aan de uitvaardigende staat.

In artikel 5.4.10 van het wetsvoorstel wordt precies het omgekeerde uitgewerkt van hetgeen in artikel 19 van de richtlijn wordt voorgeschreven. Volgens artikel 19 van de richtlijn dient niet de uitvaardigende staat aan te geven of er geheimhouding moet worden betracht, maar dient de uitvoerende staat de verplichting tot geheimhouding tot uitgangspunt te nemen en aan de uitvaardigende staat de situaties te melden waarin, bij wijze van uitzondering, niet aan deze verplichting kan worden voldaan.

Hoewel de richtlijn daartoe geen enkele aanleiding geeft komt de regeling in het wetsvoorstel erop neer dat de uitvaardigende staat, indien hij zich wil verzekeren van geheimhouding van het onderzoek, gemotiveerd moet verzoeken om geheimhouding van het bevel. Het College vraagt zich af wat wordt bedoeld met "gemotiveerd verzoeken om geheimhouding van het bevel". Is het voldoende dat de uitvaardigende autoriteit stelt dat geheimhouding noodzakelijk is "in het belang van het onderzoek"? Of moet er een meer gedetailleerde motivering worden gegeven? De Nederlandse officier van justitie kent het onderzoek van de uitvaardigende autoriteit echter niet en kan (en mag) niet beoordelen of de geheimhouding op de juiste gronden wordt gevraagd. Hoe kan de officier van justitie, zonder in de beslissing van de uitvaardigende autoriteit te treden, beslissen of hij al dan niet geheimhouding zal betrachten?

Het College wijst in dit verband tevens op het model van het formulier van het Europees onderzoeksbevel dat als bijlage A is gevoegd bij de richtlijn. In de aanhef van het model is opgenomen

- dat het EOB is uitvaardigd door een bevoegde autoriteit.
- dat de uitvaardigende staat rekening heeft gehouden met, kort samengevat, de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.
- en dat de uitvaardigende staat om tenuitvoerlegging verzoekt van de gevraagde onderzoeksmaatregel met inachtneming van de geheimhouding van het onderzoek.

Dus standaard wordt al door de uitvaardigende staat om geheimhouding gevraagd. Het model bevat evenwel geen standaardvoorziening die de uitvaardigende staat in de gelegenheid stelt het verzoek om geheimhouding nader te motiveren.

Het College is van oordeel dat de voorgestelde regeling, evenals de voorgestelde regeling in het wetsvoorstel Herziening regeling internationale samenwerking in strafzaken, vanwege de eis dat de uitvaardigende autoriteit gemotiveerd moet verzoeken om geheimhouding, zich niet verdraagt met de praktijk van de internationale samenwerking in strafzaken. Lidstaten gaan ervan uit dat de geheimhouding van opsporingsonderzoeken is gegarandeerd. En dit is ook, gelet op artikel 19, in verbinding met het derde lid van artikel 14, en de aanhef van het als bijlage A bij de richtlijn gevoegde modelformulier EOB, het uitgangspunt van de richtlijn.

Het tweede bezwaar van het College richt zich op het voorschrift dat ook degene bij wie gegevens zijn gevorderd, dan wel betrokkenen op wie gevorderde gegevens in overwegende mate betrekking hebben, in kennis moeten worden gesteld van de bevoegdheid om een klaagschrift op grond van artikel 552a Sv in te dienen bij de rechtbank. Onder het vorderen van gegevens zijn ook de vorderingen ex 126nd Sv begrepen. De voorgestelde regeling zal leiden tot een enorme ongewenste toename van administratie en werklast voor het openbaar ministerie. Het College wijst erop dat in een Nederlands opsporingsonderzoek ingevolge de Nederlandse strafvordering ook geen actieve kennisgeving van het openbaar ministerie wordt verlangd.

In het vierde lid van artikel 19 van de richtlijn staat dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat de banken niet aan betrokken klanten van de bank of aan andere derden meedelen dat gegevens aan de uitvaardigende staat zijn doorgegeven of dat er een onderzoek loopt. Deze bepaling komt materieel overeen met artikel 126bb, lid 5, Sv, waar is bepaald dat degene tot wie een vordering gegevens is gericht in het belang van het onderzoek geheimhouding in acht dient te nemen omtrent al hetgeen hem over die vordering bekend is.

Het tweede lid van artikel 5.4.10 is moeilijk verenigbaar met het beoogde doel van artikel 19 van de richtlijn en artikel 126, lid 5, Sv, door voor de officier van justitie als uitgangspunt voor te schrijven dat hij nasporingen moet verrichten naar direct belanghebbende derden teneinde hen alsnog op de hoogte te stellen van de beklagmogelijkheid, waardoor zij bekend raken met de vordering gegevens.

In de memorie van toelichting wordt uitgelegd dat met de regeling is beoogd een effectief rechtsmiddel te creëren, mede ingegeven door de gedachte dat het waarschijnlijk — in praktische zin en mogelijk ook in juridische zin — voor de belanghebbende moeilijker zal zijn om zijn rechten na overdracht van het

bewijsmateriaal uit te oefenen in de uitvaardigende staat. Het College meent dat dit laatste, gelet op de erkenning van de Europese lidstaten van elkaars rechtssysteem, geen punt van overweging mag zijn. Nederland moet ervan uitgaan dat ook in de andere lidstaat de betrokkene in voldoende mate staat wordt gesteld zijn rechten uit te oefenen.

In een eerdere conceptversie van het wetsvoorstel is een regeling voor de rechtsmiddelen opgenomen, die naar het oordeel van het College geheel aansluit bij de uitgangspunten van de richtlijn en die geen onevenredige toename van de administratie en werklast voor het openbaar ministerie betekent. Het College adviseert derhalve dringend om artikel 5.4.10 in het onderhavige conceptwetsvoorstel te vervangen door de onderstaande, eerder geformuleerde versie van de regeling voor de rechtsmiddelen.

Artikel 5.4.10 (Rechtsmiddelen)

- 1. De artikelen 552a, 552d, eerste lid, en 552e, eerste lid, zijn van toepassing, met dien verstande dat de rechter geen onderzoek doet naar de gronden voor het uitvaardigen van het Europees onderzoeksbevel dat heeft geleid tot de toepassing van de bevoegdheid met betrekking tot welke het klaagschrift is ingediend.*
- 2. Zodra de officier van justitie redenen heeft om aan te nemen dat een inbeslaggenomen voorwerp niet uitsluitend aan de beslagene toebehoort, doet hij de nodige naspeuringen naar andere rechthebbenden in Nederland en stelt hij deze in kennis van de bevoegdheid binnen veertien dagen na ontvangst van de kennisgeving een klaagschrift ingevolge artikel 552a in te dienen.*
- 3. Indien een klaagschrift is ingediend, stelt de officier van justitie de autoriteiten van de uitvaardigende lidstaat hiervan onverwijld in kennis, onder vermelding van de gronden van het klaagschrift. De autoriteiten van de uitvaardigende staat worden van de beslissing op het klaagschrift in kennis gesteld.*

Redactionele opmerkingen

Artikel 5.4.1 (Europees onderzoeksbevel)

In het tweede lid is in de opening de zinsnede opgenomen: "een Europees onderzoeksbevel kan betrekking hebben op een procedure die door een bestuurlijke of rechterlijke autoriteit is ingesteld in verband met feiten etc.". Het College merkt op dat het Europees onderzoeksbevel geen betrekking heeft op die procedure, maar dat het Europees onderzoeksbevel uit deze procedure voortvloeit. Het College adviseert om

“betrekking hebben op” te schrappen en te vervangen door: “Een Europees onderzoeksbevel kan worden uitgevaardigd in een procedure etc.”. Deze formulering sluit ook meer aan bij de tekst van de richtlijn.

In het tweede lid is de passage opgenomen “een in het bijzonder in strafzaken bevoegde rechter”. Het College vraagt zich af of de formulering “in het bijzonder” betekent dat Nederland als uitvoerende staat de bevoegdheid heeft een EOB niet ten uitvoer te leggen als wij de volledige zekerheid hebben dat aan de procedure in de uitvaardigende staat geen strafrechter te pas is gekomen. De woorden “in het bijzonder” zijn ook opgenomen in de tekst van artikel 4, onderdeel b, van de richtlijn, maar de passage roept de vraag op of er ook strafrechters zijn die niet in het bijzonder in strafzaken zijn bevoegd. Daarbij komt dat in artikel 4, onderdeel c, van de richtlijn wordt gesproken over een “met name in strafzaken bevoegde rechter”. Is een “met name in strafzaken bevoegde rechter” iets anders dan een “in het bijzonder in strafzaken bevoegde rechter”? In beide gevallen zou de toevoeging kunnen vervallen, het is voldoende dat de bedoelde rechter is bevoegd in strafzaken. Het College vraagt zich af of in de wettekst de toevoeging “in het bijzonder” zonder probleem kan worden geschrapt terwijl tegelijkertijd aan de eis van implementatie van de richtlijn wordt voldaan.

In het derde lid van artikel 5.4.1 staat: “een Europees onderzoeksbevel heeft geen betrekking op de instelling van een gemeenschappelijk onderzoeksteam.” Ook in dit geval is het gebruik van de woorden “heeft geen betrekking op” niet correct. Het College adviseert deze zin te wijzigen en overeenkomstig artikel 3 van de richtlijn te bepalen dat een Europees onderzoeksbevel niet kan inhouden een verzoek tot het instellen van een gemeenschappelijk onderzoeksteam.

Artikel 5.4.3 (Vatbaarheid voor erkenning)

In artikel 5.4.3, vijfde lid, staat het woord “mogelijk” tussen haakjes. In het licht van hetgeen is bepaald in Aanwijzing 64 van de Aanwijzingen voor de regelgeving komt dit gebruik van de haakjes wellicht voor heroverweging in aanmerking. In deze bepaling is het woord “mogelijk” al impliciet opgenomen in de openingspassage, waarin de woorden voorkomen “indien de officier van justitie redenen heeft om aan te nemen dat”. Het “(mogelijk)” zou om die reden kunnen worden geschrapt. Of de woorden “(mogelijk) niet” zouden kunnen worden vervangen door “niet of mogelijk niet”.

Artikel 5.4.4 (Weigeringsgronden)

In artikel 5.4.4 zijn diverse weigeringsgronden opgenomen. De eerste weigeringsgrond, die is opgenomen in lid 1 onder a, gaat over het verschoningsrecht. De erkenning of

uitvoering van een EOB wordt geweigerd wanneer moet worden vastgesteld dat de uitvoering van het bevel onverenigbaar is met een krachtens Nederlands recht geldend voorrecht of immuniteit, waaronder mede wordt verstaan het verschoningsrecht, bedoeld in de artikelen 218 en 218a, dan wel onverenigbaar is met regels ter vaststelling en beperking van strafrechtelijke aansprakelijkheid in verband met de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting in andere media.

De bepaling is grotendeels overgenomen uit de richtlijn, namelijk artikel 11, lid 1, onderdeel a. Er bestaat echter wel een verschil tussen beide bepalingen. Artikel 5.4.4 lid 1, onderdeel a, zegt dát het Europees onderzoeksbevel wordt geweigerd indien de uitvoering stuit op een onverenigbaarheid met het Nederlandse verschoningsrecht, terwijl de richtlijn het heeft over kán worden geweigerd. Een 'kan'-bepaling ligt in dit geval ook het meest voor de hand omdat een verschoningsrecht niet absoluut is. Hoewel het niet vaak voorkomt kan de rechter het beroep op het verschoningsrecht passeren. Bijvoorbeeld in medische zaken is het voorgekomen dat de Hoge Raad oordeelde dat er uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn waarbij het belang dat de waarheid aan het licht komt zwaarder moet wegen dan het verschoningsrecht. Het College adviseert derhalve om artikel 5.4.4, lid 1, onderdeel a, opnieuw te bezien in het licht van de Nederlandse jurisprudentie over het verschoningsrecht.

Artikel 5.4.7 (Toepassing bevoegdheden ter uitvoering van Europees onderzoeksbevel)

In samenhang bezien met de aanhef van artikel 5.4.7, lid 3, wordt in onderdeel d, voorgeschreven dat in afwijking van het eerste en tweede lid een Europees onderzoeksbevel altijd wordt uitgevoerd indien dat ziet op de bevoegdheden die geen dwangmiddel zijn en de bevoegdheden als bedoeld in de artikelen 126g t/m 126z, 126zd t/m 126zu en 126gg dan wel toepassing van artikel 126ff verlangen. Kort samengevat heeft deze bepaling tot gevolg dat een bevel altijd moet worden uitgevoerd als het Europees onderzoeksbevel vraagt om bijvoorbeeld het plaatsen van een tap, de uitvoering van bijzondere opsporingsbevoegdheden, het verkennend onderzoek en de toepassing van het doorlaten. Het College vraagt zich af of dit de bedoeling is. Dit zijn bevoegdheden waarop bij uitstek de belangenafweging van toepassing is die zijn genoemd in:

- lid 1, toepassing onder dezelfde voorwaarden waarop deze in Nederland kunnen worden toegepast;
- lid 2, het toepassen van een andere onderzoeksbevoegdheid indien de gevraagde bevoegdheid in Nederland niet mogelijk is;
- lid 4, het toepassen van een mindere bevoegdheid als daarmee hetzelfde resultaat kan worden bereikt.

De vermelde bevoegdheden in onderdeel d zijn ook niet goed te verenigen met de overige onderdelen van lid drie, waarin toepassingen worden vermeld waarvan het wel heel goed voorstelbaar is dat zij altijd worden uitgevoerd:

- het verkrijgen van reeds bestaande informatie of bewijsmateriaal;
- het verstrekken van politiegegevens of strafvorderlijke gegevens;
- het horen van een getuige, deskundige, slachtoffer, verdachte of derde in Nederland;
- de identificatie van personen die zijn aangesloten op een bepaald telefoonnummer of IP-adres.

Het College adviseert om onderdeel d van het derde lid van artikel 5.4.7 te schrappen.

Artikel 5.4.9 (overdracht resultaten)

In het eerste lid van artikel 5.4.9, dat ziet op de overdracht van resultaten, wordt voorgeschreven dat indien overeenkomstig artikel 5.4.10 een klaagschrift is ingediend *of nog kan worden ingediend*, de overdracht van de resultaten eerst plaats vindt nadat onherroepelijk is beslist op het klaagschrift.

Het klaagschrift wordt ingediend op grond van artikel 552a Sv. In het vierde lid van artikel 552a staat kort samengevat dat indien een strafvervolgning niet *of nog niet is ingesteld*, het klaagschrift uiterlijk binnen twee jaar na de inbeslagneming of kennisneming van de gegevens moet worden ingediend. Het College vraagt zich af hoe deze bepaling zich verhoudt tot het voorgestelde voorschrift, dat de overdracht eerst plaats vindt nadat onherroepelijk is beslist op het klaagschrift. Betekent dit dat in feite de overdracht van de resultaten pas na 2 jaar na de inbeslagneming of de vordering gegevens kan plaatsvinden?

Artikel 5.4.10 (rechtsmiddelen)

Het College merkt op dat de woorden "verzoek om rechtshulp" en "rechtshulpverzoek" in het artikel 5.4.10 moeten worden vervangen door "Europees onderzoeksbevel".

Artikel 5.4.13 (verhoor per videoconferentie)

In artikel 5.4.13 wordt een regeling gegeven voor het verhoor per videoconferentie of met andere audiovisuele transmissiemiddelen. De officier van justitie stelt het bevel daartoe in handen van de rechter-commissaris. De rechter-commissaris is de autoriteit die aanwezig is bij het verhoor en heeft onder andere tot taak de identiteit van de te verhoren persoon te laten vaststellen en erop toe te zien dat de grondbeginselen van het Nederlandse recht in acht worden genomen. Ingevolge het vijfde lid dient de rechter-commissaris na afloop van het verhoor een proces-verbaal op te stellen en dit toe te zenden aan de uitvaardigende autoriteit. Het College is van oordeel dat het beter is dat de rechter-commissaris het proces-verbaal doet toekomen aan de IRC-officier van justitie, die het vervolgens, tezamen met de overige stukken aangaande het EOB, naar de uitvaardigende staat kan sturen.

2015-03-04 09:46:014

WBOM/

Op deze wijze kan de IRC-officier van justitie het zicht houden op de uitvoering van het EOB. Het College adviseert om de bepaling in deze zin te wijzigen.

Hoogachtend,

Het College van procureurs-generaal,

H.J. Bolhaar

20151023.004 09:46 0015